

УТВЪРЖДАВАМ:

Димитър Цветков

ДИРЕКТОР – ЦПЛР-ОУО

гр.Хасково

УЧИЛИЩЕН МЕХАНИЗЪМ

ЗА ПРОТИВОДЕЙСТВИЕ НА УЧИЛИЩНИЯ ТОРМОЗ МЕЖДУ ДЕЦАТА И УЧЕНИЦИТЕ УЧИЛИЩЕТО И АЛГОРИТЪМ ЗА НЕГОВОТО ПРИЛАГАНЕ

Настоящият документ е разработен на основание Механизъм за противодействие на тормоза и насилието в институциите в системата на предучилищното и училищното образование, утвърден със заповед № РД 09-5906 / 28.12.2017 на Министъра на образованието и науката.

***Целта** на училищния механизъм за противодействие на тормоза е: да намали факторите, които са свързани със средата в училище да разпише стъпки за реакция на училищната институция в случай на насилие*

***Какво е насилие?** - сбор от съзнателни негативни постъпки, които са дълготрайни, насочени към един и същ човек от страна на друг човек или група.*

***Физическо насилие** е „причиняване на телесна повреда, включително причиняване на болка или страдание, без разстройство на здравето”.*

***Психическо насилие** „са всички действия, които могат да имат вредно въздействие върху психичното здраве и развитие, като подценяване,*

подигравателно отношение, заплаха, дискриминация, отхвърляне или други форми на отрицателно отношение, както и неспособността на родителя, настойника, попечителя или на лицето, което полага грижи за детето, да осигури подходяща подкрепяща среда”.

Тормозът спада към насилието и се третира с мерките на Закона за закрила на детето. Според чл. 7, ал. 1 и 2 от Закона за закрила на детето, всяко дете има право на закрила от насилие и всеки, на когото стане известно за дете, преживяло насилие, е длъжен да сигнализира органите по закрила.

Ключови в разбирането за тормоза са следните характеристики на това поведение:

1. злонамерена проява, която има за цел да нарани или унижи;
2. извършва се от позиция на силата, като едната страна използва доминиращата си позиция, за да нарани другата физически или психически, да я унизи или изолира от социалния живот;
3. повтаря се многократно във времето, а не е еднократен и изолиран акт на агресия.

Тормозът обхваща много широк спектър от поведения: преки нападения (удряне, заплаха или принуда, дразнене, подигравка, наричане с обидни прякори, сексуални забележки, открадване или повреждане на лични вещи) или непреки (например разпространяване на слухове или насърчаване на другите да отхвърлят или изключат някого от приятелската среда). Проявите на тормоз най-общо могат да бъдат разделени на следните основни групи:

Физически тормоз – например, блъскане, щипане, разрушаване, удряне, нанасяне на болка, спъване, затваряне в някое помещение;

Вербален тормоз – словесни изрази, които имат за цел унижат и оскърбят детето на база раса, пол, религия, сексуалност, увреждане или друго, с което се подчертава различие от останалите. Включва подмятания, подигравки, унижение, заплахи, обиди;

Психически тормоз – например, подмятане, подиграване, закачане, омаловажаване, заплахи, изнудване, повреждане на имущество, кражба и хвърляне на вещи, заплашителни погледи, неприятелско следене;

Социален тормоз – например, избягване, игнориране, изключване от дейността, одумване и разпространение на зловни слухове, натиск върху другите да не влизат в приятелски отношения с децата, обект на тормоз, изолиране;

Тормозът може да се случва както във физическата среда, така и във виртуалната среда (кибертормоз). Бурното развитие на електронните комуникации през последните години доведе до нарастване на проявите на насилие, които се извършват чрез интернет или мобилен телефон. Тук спада разпространяването на:

- обидни, заплашителни и подигравателни текстови съобщения по мобилен телефон, електронните средства за комуникация или в социалните мрежи;

- разпространяване на материали, които уронват достойнството на детето или го унижават: снимането на детето с мобилен телефон и свободното разпространяване на снимки или видеозапис в интернет или по други канали без негово съгласие, кражба на самоличност, разпространение на слухове в социалните мрежи др.

За ефективното справяне с насилието и тормоза от изключително значение е да се повлияе и промени поведението на всяко дете, а не да се съсредоточат усилията само върху преките извършители и потърпевши.

Мерките за справяне с насилието от деца над деца в училище трябва се насочват към всички проявления на това явление, а не само към неговите физически форми.

Насилието и тормозът в училище биха могли да бъдат насочени от учител към ученик. Вподобни случаи, след доказване, деянието е наказуемо според Кодекса на труда.

Разлики между тормоз и закачки или игра между децата и учениците. По-голямата част от ситуацияите на тормоз могат да бъдат овладени от учителите, а някои – от самите деца. Всяка намеса изисква внимателна преценка на ситуацията и нейната тежест. На първо място важно е да се разграничат случаите, когато не се касае за тормоз, а само за игра или

приятелско премерване на силите между децата. За целта е необходимо да се наблюдава поведението на децата, включително и на тези, които само присъстват без активно да участват. Следното би могло да помогне за правилна оценка на ситуацията: Ако децата се закачат, бутат или блъскат или си разменят шеги, като при това се смеят, разменят си ролите и позициите и никое от тях няма видимо доминиращо положение, а околните не им обръщат особено внимание, то най-вероятно става дума за игра;

Ако едно от децата е видимо напрегнато, не се усмихва, опитва се да се махне, ако ролите не се сменят, а другото дете е в постоянно доминираща позиция и това поведение привлича вниманието на околните, то най-вероятно става дума за тормоз; Ако ученикът не се чувства добре от закачките и подигравките, тогава става въпрос за тормоз;

Ако ученикът, който дразни, продължава да дразни или дразни отново и отново, това е тормоз;

Ако дразненето е за нещо, което ученикът не може да промени (височина, носене на очила, тегло, способност да чете, атлетически способности и пр.), тогава може да е тормоз;

Ако има и други хора наоколо, които наблюдават ситуацията и се окуражават или се присъединяват към ситуацията на подигравки, това е тормоз;

Ако едното дете е по-силно или по-популярно, по-голямо на възраст или по-властно, това е тормоз.

Ако се касае просто за приятелска игра, учителят може да се намеси, за да предупреди децата да внимават да не се наранят. Ако обаче наблюдаваното поведение може да бъде определено като тормоз, е необходимо да се предприемат съответните стъпки, описани в механизма.

Физическото насилие и тормоз са формите, които възрастните най-често забелязват и затова често мерките за справяне обикновено са насочени именно към тях. Психическото насилие и тормоз по-трудно могат да бъдат установени, тъй като не са така видими, а и децата, от своя страна, нямат нагласата да споделят с възрастните за своите преживявания.

Проблемът се задълбочава, когато психическото насилие и тормоз, като обидните думи и прякори, социалното изолиране и други се подценяват от възрастните и се считат за нормална част от процеса на социализация и израстване на децата. Ето защо е важно да се обърне внимание още при първите признаци за съществуването на насилие и тормоз

Признаци, по които може да се разпознаят насилието и тормозът:

Разпознаването на насилие и тормоз включва следните физически и поведенчески признаци:

- различни по вид и цвят натъртвания, включително синини, постоянни или чести червени петна, включително от пръсти, насинени очи, следи от ухапване;*
- неправдоподобни или объркани обяснения за травмите, включително едностранни отговори;*
- безпокойство и крайности в поведението - от агресивност до пасивност;*
- лоша представа за себе си - децата смятат, че са заслужили насилието;*
- прекалена отстъпчивост на детето и оставяне без протест да се прави каквото и да било с него;*
- влошаване на здравословното състояние, което включва прилошавания, главоболие, отпадналост;*
- влошаване на успеха от обучението и чести отсъствия от училище;*
- чести отсъствия от определени часове;*
- детето може да стане затворено и изолирано, да не желае да контактува с връстниците си;*
- агресивно поведение и/или поведение, насочено към привличане на вниманието,*
- упорито непослушание, самонараняване;*
- внезапни избухвания, които са необичайни за възрастта или за нивото на развитие на детето;*
- бягане и криене, включително зачестили бягства от училищер*
- загуба на доверие, неучастие в общите занимания в училище, ниска самооценка;*
- употреба на алкохол, медикаменти, самозанемаряване (постоянно обличане на едни същи дрехи или отказ да сресва косата си);*
- психосоматични симптоми, като болки в стомаха, главоболие, гадене и др., оплаква се, че сънува кошмари и сънят му е нарушен;*
- различни прояви на сексуализирано поведение (имитация на сексуален акт, разголване, използване на език, свързан със сексуални действия и т.н., които са нехарактерни за съответната възраст);*
- наблюдават се промени в навиците или използването на интернет и социалните мрежи.*

Тормозът между деца спада към насилието над дете и се третира с мерките на Закона за закрила на детето. Според чл. 7, ал. 1 и 2 от Закона за закрила на детето, всяко дете има право на закрила от насилие и всеки,

на когото стане известно за дете, преживяло насилие, е длъжен да сигнализира.

**МЕРКИ ЗА ПРЕДОТВРАТЯВАНЕ И ПРОТИВОДЕЙСТВИЕ НА ТОРМОЗА
В
ЦПЛР-ОУО гр.ХАСКОВО**

Мерки по превенция.

- системни усилия за възпитаване у децата на социални умения и нагласи, които не допускат насилие във взаимоотношенията;

- подобряване на физическата среда в училище (с фокус върху класните стаи), която не съдържа предпоставка за изява на агресивното поведение и в същото време създава условия за формирането на класа като общност;

Конкретни стъпки при установяване на случай на насилие.

1. Лицето или ученикът на който е станал известен случаят на насилие информира председателя на Комисията по етика.
2. Комисията по етика разговаря с всички засегнати и замесени страни, и изготвя Доклад за случая, който се представя на директора на училището.
3. Директорът взема решение за решаването на проблема на база на Доклада на комисията по етика, свои впечатления и на основание на съществуващите нормативни актове. Той има правомощията да препоръча работа със съответен специалист, да предложи допълнително обучение, да сигнализира институции, да прилага мерките по Правилника на училището и Кодекса на труда.

Съгласно Закона за закрила на детето, чл. 7 (1) „Лице, на което стане известно, че дете се нуждае от закрила, е длъжно незабавно да уведоми дирекция „Социално подпомагане”, Държавната агенция за закрила на детето или Министерството на вътрешните работи.

(2) Същото задължение има и всяко лице, на което това е станало известно във връзка с упражняваната от него професия или дейност, дори и ако то е обвързано с професионална тайна”.

Намесата и справянето с конкретни ситуации на тормоз и насилие е част от цялостната политика на училището срещу насилието. Намесата на възрастните следва внимателно да се обмисли и планира. Тя трябва да бъде последователно прилагана от цялата училищна общност, за да бъде максимално ефективна.